

3 Maria Myhren Selstø
leder UngVisjon

12 Bokaktuell om hjem-
kirke samarbeid

13 Frikirkens Speiderkorps i
Japan

Kirke for byen

BERLIN Byen er både frodig, fredelig og i stadig endring. Mange kreative mennesker søker til Berlin. (illustrasjonsfoto: Anne-Kristine Bjørgsvik Wiecek)

Frikirken arrangerte studietur til Berlin der en fellesnevner var at menighetene elsker byen, har en overbevisning om at Gud gjør det, og de ønsker å være relevante felleskap for moderne mennesker. I 95 prosent av tilfellene kommer nye til, gjennom venner eller familie som allerede går i kirken! Side 6-9.

Døvetolker møtene på FRIK Festivalen

Alle FRIK-møtene på Visjon vil bli tolket til tegnspråk. - Vi ønsker å invitere ungdommer med hørselshemming til å delta på FRIK Festivalen. Derfor har vi vært så heldige å få med oss Amalie Lofthaug, som vil tolke til tegnspråk både på morgenmøtene og kveldsmøtene. Også lovsangen vil bli tolket, forteller leder av FRIK Festivalen,

Hanne Marie Skaar. - Kjenner du noen hørselshemmede som ønsker å være med på en festival for ungdom? Da er FRIK Festivalen plassen å være! Så vær med og spre nyheten, oppfordrer Skaar. FRIK Festivalen som er ungdommenes egne camp på Frikirkens sommerfestival i Stavern, samler ungdommer i alderen 13-20 fra hele

TUNET Det naturlige samlingsstedet for konserter, markeder og andre aktiviteter under Visjon. (Foto: Budbæreren arkiv).

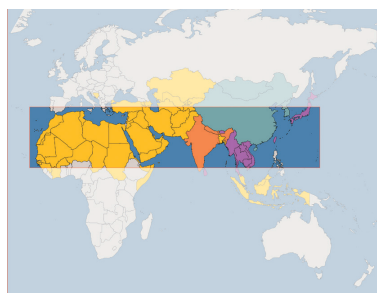
Misjon på Visjon 2018

MISJONSFROKOST

Planleggingen av MISJON PÅ VISJON 2018 er i full gang. I år kan du møte Frikirkens utsendinger i Sentral-Asia og i Midtøsten. Disse skal bidra i forkynnelse, på seminarer og vil ellers være å finne for samtaler rundt bålpanna ved misjonsteltet. Meld deg på misjonsfrokost, så får du rykferske nyheter fra feltet, oppdateringer fra utsendingene og en knallgod, eksotisk frokost. Midtøstenfrokost er på torsdag og Sentral-Asia frokost er på fredag, begge dagene kl. 08:00. Påmelding til ingjerd.bandak@frikirken.no. Vi har 15 plasser per frokost. Pris: 200 per pers.

MISJONSLØRDAG

Misjonslørdag blir to hektiske timer med mange aktiviteter og mye gøy. Nytt i år, er et Mini-Marked for leker og kjoler. Vi oppfor-

drer alle barn til å ta med en leke som ikke lenger er i bruk som kan selges på markedet, og vi oppfordrer alle damer til å ta et titt i klesskapet etter en kjole som kan doneres til misjonen. Tradisjonen tro blir det Misjonsløp, og Østsida Frikirke arrangerer Vinn på Minuttet. I år blir det flere barnevennlige aktiviteter, så man må bare kjøpe mange klippekort og bli med!

INNVANDRERE PÅ VISJON

I år som i fjor inviterer vi, sammen med menighetene, innvandrere i Frikirken til å delta på Visjon. Vi ønsker å være et sted der enda flere får komme, få åndelig påfyll og være en del av det gode fellesskapet som vi alle er med og skaper. Fra hovedkontorets side, tilrettelegges det både praktisk og økonomisk, men vi er også avhengige av at menighetene bidrar. Vi tilbyr tolking på fellessamlingene og seminarer der vi bruker Discovery Bible Study, som er en virkningsfull metode for bibelstudier og som blant annet blir brukt i Midtøsten. Seminaret er åpent for alle, og vil bli tolket fra engelsk til norsk, arabisk og persisk. Vi tilbyr også fellesskap og gode samtaler rundt bålpanna. Festivalavgiften dekkes av hovedkontoret, mens deltagerne selv sammen

med menighetene dekker andre kostnader. Ønsker du å bidra økonomisk til at flere flykninger kan delta på Visjon? Gi en gave til vår innsamlingsaksjon på www.bidra.no. Søk på innvandrere på Visjon 2018, så kommer prosjektet opp. Ønsker du å invitere med noen fra din menighet? Kontakt per.kristian@frikirken.no

ØNSKER DU Å BIDRA?

Vær frivillig på misjonslørdag mellom kl. 14 og 16. Kontakt ingjerd.bandak@frikirken.no

Bidra økonomisk på www.bidra.no (søk opp: Innvandrere på Visjon 2018)

Ta med en kjole og/eller en leke til Mini-Markedet. Skal du på Arbeidermøte, så kan du gjerne levere dette allerede da.

Ingjerd Bandak

landet og satte i fjor ny rekord med 230 deltakere. Fjorårets suksess med lavvoleir gjentas i år, og det blir møter, spennende seminarer og mange aktiviteter å velge mellom. Se frikirken.no/frik-festivalen for utfyllende informasjon og program.

Vil du bidra til å få flere innvandrere på Visjon 2018?

- 1 Gå til bidra.no
- 2 Søk Visjon 2018
- 3 Klikk på linken og gi en gave!

Les også Budbæreren på nett!
Budbæreren.no

Skal lede UngVisjon

SPENT Maria Myhren Selstø er spent og gleder seg til å være leder for årets Ung Visjon. (Foto: Privat).

For Maria Myhren Selstø (32) var Visjon i oppveksten ensbetydende med sol og sommer, camping, is, strand og gode møter. Som leder av årets UngVisjon håper hun å bidra til at egne og andres barn får de samme gode minnene.

Tekst **GEIR ARNE JOHANSEN**

Det er helt fantastisk å kunne bruke deler av sommeren på en familiefestival som Visjon, sier Myhren Selstø. Det er om lag ti år siden Myhren Selstø ledet UngVisjon for første gang, og siden da har hun vært innom festivalen én gang.

- Mye har nok skjedd med arrangementet siden den gang, og jeg ser frem til å «bli kjent» med Visjon på nytt. Denne gangen er jeg så heldig å ha med meg Linn Viken Haddeland og Kim Fredrik Andersen som lederassistenter, og vi gleder oss veldig. Selv om veldig mye ordnes i forkant av festivalen er det fint å ha noen flere å spille på, særlig når jeg selv har med mine fire små på 7, 5, 3 og snart 1 år, sier Myhren Selstø. Hun gleder seg veldig til å ta med mann og barn på Visjon for første gang, til å reise med andre fra menigheten, treffe andre barnefamilier og lage en god festival for barna. - Det blir veldig stas.

TRENGER HJELPELEDERE

Maria Myhren Selstø vokste opp i Arendal Frikirke, og gikk i Kraftverket i cirka ti år mens hun bodde i Oslo. For tre år siden flyttet hun med familien tilbake til Arendal. - Jeg startet barnekor i Arendal Frikirke da jeg var 16, og siden har jeg drevet med kor i Oslo, gjennom søndagsskolen og i Kraftverket. Jeg er fortsatt engasjert i korarbeid og søndagsskole, forteller Myhren Selstø, som i tillegg jobber som barneskolelærer. - Jeg synes det er kjempegøy å jobbe med barn! Også

har jeg jo alltid troa på at ting skal ordne seg og gå bra, så jeg sier lett ja når jeg blir spurt, ler hun. - Dessuten liker jeg å jobbe for at mennesker skal bli kjent med Jesus. Myhren Selstø oppfordrer ungdom som har tenkt seg på Visjon til å bli med som hjelpeledere. - Det er en kjempefin erfaring å ha med seg, og vi skal få det kjempegøy sammen, lover hun.

NOE FOR ALLE ALDRE

Barna som skal delta på UngVisjon har all grunn til å glede seg, mener Myhren Selstø. - De kan forvente mange morsomme aktiviteter, som bruskestabling, basket bungee, hoppeslott og mye mer. Det blir leker i Tunet, gode møter og kanskje også noen overraskelser, hinner hun. Under Visjonsfanen på Frikirkens hjemmeside ligger en fullstendig liste over aktiviteter som er tilpasset barnas alder, hvorav noen av aktivitetene har en materialutgift. Disse er merket av i listen, også på påmeldingssiden. Torsdag 19. juli arrangeres «Tweensfest» på Visjon. Festen er for de som er født i 2006-2009. Dørene åpner kl.17, og festen varer til kl.22. Registrering for tweensfesten er samtidig med UngVisjon, onsdag ettermiddag fra 16.00-17.00. - Hva tenker du om årets tema: «Det skinner gjennom ... Når det perfekte slår sprekker, kan det vakreste skje»? - Jeg tenker at det å ha Jesus er noe som vises for andre. Og at det kanskje er lettere for andre å se at vi har Jesus når vi ikke prøver å opprettholde en perfekt fasade!

UNGVISJON Barn og unge vil i år som i fjor få mange aktiviteter å velge i.

ANNE-KRISTINE BJØRGSVIK WIECEK
anne-kristine.wiecek@frikirken.no

Blomstringssamtale

Den kjente svenske pastoren og forfatteren Tomas Sjödin deltar på Frikirkens arbeidermøte i Stavern uken Budbæreren kommer ut. Vi gleder oss veldig over at han har sagt ja til å komme til oss.

Tema for arbeidermøtet er «troens fotavtrykk» og Sjödin vil også ha dette som hovedoverskrift. Sjödin har skrevet mange bøker. Jeg har vært innom både «Det er mye man ikke må», «Mens du hviler» og «Den som finner sin plass, tar ingen annens». Jeg vil her henlede oppmerksomheten mot den siste boken. I boken omtaler han livet i menigheten i Gøteborg og det diakonale arbeidet de driver sammen med utallige frivillige. Det startet med at ei jente kom til han med en visjon om å gjøre noe, og han ga henne rom. I den forlengelsen har de utviklet slike samtaler som de kaller «blomstringssamtaler». – Vi har som formål å se det som allerede finnes og legge til rette for at det skal nå sitt fulle potensiale. At det skal få springe ut i full blomst, sier Sjödin. Dette er noe våre menigheter i Norge kan kopiere. Det eneste vi har gjort som muligens vil kunne beskrives som en suksessfaktor, er at vi konsekvent har latt være å ta utgangspunkt i behovene internt i virksomheten og i stedet satt lys på hva enkeltpersoner drømmer om og ønsker å bidra med. Hva er det akkurat denne personen vil gi? Uansett hva vi trenger akkurat nå. Vi prøver å motstå fristelsen til å presse personer inn der vi selv synes de trengs eller kunne passe, forteller han. Det viktigste og flittigst brukte redskapet vårt er spørsmålstegnet. Å stille spørsmål er gjerne den beste måten å lytte til et annet menneske på, og kanskje den korteste veien til å få noen til å føle seg inkludert og betydningsfull. Et spørsmålstegn avslutter ingenting, men det kan være begynnelsen på mye. Derfor er det skremmende at den vanligste kommentaren vi får, er at ingen har stilt slike spørsmål før- om lengsler, styrker og drømmer, sier Sjödin.

Jeg tror Frikirken er rikere enn vi vet selv. Vi har så mange flotte folk og vi har mye uforløst potensiale som venter på å bli sett og møtt. Prøv deg på å stille gode spørsmål og vise interesse, så vil du se hva som kan spire og blomstre i etterkant av det.

Lykke til og god sommer!

BUDBÆREREN 1983

Media-kurs for kristenledere?

I sin åpningstale under årets Geilo-møte, sa formannen i Organisasjonenes Fellesråd, generalsekretær Gunnar Prestegård i Indremisjonsselskapet, at Guds vrede må få plass i forkynnelsen. Dette punkt utgjorde bare en liten del av foredraget, men fikk en slik fremtredende plass i massemediens referat fra møtet at mange nok sitter igjen med et inntrykk at møtet først og fremst var opptatt av Guds vrede. Nå burde det ikke være oppsiktsevende at Bibelen taler om fortapelsens fryktelige virkelighet, selv om Guds frelse av fortapte syndere som tror på Jesus Kristus er Bibelens hovedanliggende. Det burde heller ikke vekke oppsikt at Prestegård trekker dette frem. For man kan da ikke tale rett om frelsen der fortapelsen forties eller omtolkes. I forlengelsen av dette kan man spørre om Kirken og kristne ledere har noen mulighet til å bli rett gjengitt og forstått slik massemediene i dag behandler sitt stoff (...) I lengden blir det for defensivt bare å skylde på massemediene hver gang man mener seg misforstått.

Jon Magne Lund, Bb nr 05

JARLE SKULLERUD

Kirken er verdens håp

Vi har akkurat feiret Pinse. Ofte kalt Kirkens fødselsdag. Jesus lovet at vi ikke skulle bli igjen som foreldreløse barn. Han ville sende oss talsmannen, Den Hellige Ånd, som skulle gi oss kraft til å være Jesu vitner. Kraft til å gå ut til hele verden for å gjøre folk til Jesu disipler. Kraft til å være Kirke.

For Kirken er verdens håp! Og Kirken er Jesu Kristi kirke. Ikke min kirke, eller din kirke, men Jesu kirke. Og det er han som bygger sin kirke. Jesus bygger sin kirke der han vil, når han vil, men han har kalt deg til å være med på dette.

Det har undret meg at én manns handlinger har ført til at flere kristenledere har behov for å korrigere en visjon de har brukt, og levd etter i mange år. Da jeg hørte ordene «Den lokale kirke er verdens håp», på lederkonferanse med Willow Creek på slutten av 90-tallet, gjenkjente jeg en lengsel jeg hadde båret på lenge. Etter den tid har mange gjentatt og levd etter denne visjonen. Og det med rette.

Etter anklagene mot Bill Hybels, har jeg registrert at flere har hatt et sterkt behov for å si at de ikke tror på denne setningen lenger, og at Bills væremåte beviser at det ikke er den lokale kirke som er verdens håp, men Jesus. Bare Jesus er verdens håp.

Det er ikke vanskelig å være enig i at Jesus er verdens håp, men det er da ingen motsetning til at den lokale kirke er verdens håp. Det er vel snarere et bibelsk anliggende at det er gjennom kirken at Jesus åpenbarer seg for verden i dag. Det er ingen lokal forening som takket være feilfrie, helstøpte, overgitte mennesker, er verdens håp. Men jeg vil fastholde det bibelske anliggende i at kirken er verdens håp. Det betyr ikke at alt er perfekt i kirken. Og kirken slutter ikke å være verdens håp i det øyeblikk noen i kirken gjør noe galt. At den lokale kirke må fungere rett for å være verdens håp, betyr ikke at menneskene i kirken må være uten

feil. Det betyr at kirken må bygges av Jesus.

“Alt la han under hans føtter, og ham, hodet over alle ting, ga han til kirken, som er Kristi kropp, fylt av ham som fyller alt i alle.» Ef 1,22-23

Og jeg tror at vi trenger denne kirken mer enn noen gang. Vi trenger de små, lokale fellesskapene som bringer Guds rike til folk. Vi trenger den verdensvide kirke, med all dens forskjellighet og uenighet. Og vi kalles til å være ett! En kropp.

“Dere er Kristi kropp, og hver av dere et lem på ham. I kirken har Gud for det første satt noen til apostler, for det andre profeter, for det tredje lærere, deretter mektige gjerninger, deretter nådegaver til å helbrede, til å hjelpe, til å lede og til ulike slag tungetale.» 1 Kor 12,27-28

Det er i og gjennom kirken at Gud utøser sine gaver. Jeg ber om at våre lokale menigheter skal være uttrykk for denne livsforvandlende, nådefulle og Gudgitte kirke. Et håp for verden rundt oss. Alternativet er så uendelige trist, for da er vi bare foreninger som gjør så godt vi kan. Det forvandler ikke mange liv. Kirken er ikke vår. Ikke de andres. Kirken er Jesu Kristi Kirke, og bare slik kan den fungere rett som kirke.

Så hvordan utfordrer dette oss i dag?

Vi utfordres til å leve med at vi “forstår stykkevis og delt”.

Vi utfordres til å leve med smerten av egne og andres feiltrinn.

Vi utfordres til å leve etter Jesu ord og bud, også når det er vanskelig.

Vi utfordres til å leve som søsken, til tross for uenighet.

Vi utfordres til å leve i spennet mellom «allerede» og «ennå ikke».

Vi utfordres til å la Gudsrike få rom i våre omgivelser.

Vi utfordres til å være den kirke som Jesus bygger i vårt nærrområde - og til verdens ende!

Organ for Den Evangelisk
Lutherske Frikirke

ANSVARLIG REDAKTØR:
ANNE-KRISTINE BJØRGSVIK WIECEK

Fast medarbeider fra
kommunikasjonsteamet:
Geir Arne Johansen

Redaksjon og ekspedisjon:
Budbæreren, Postboks 6702
St. Olavs plass
0129 Oslo
Tlf. 22 74 86 00 -
Telefax 22 74 86 01
E-mail: budbæreren@frikirken.no

Bladet utkommer med 10 nummer pr. år.

Design: Fløde Magasindesign
Trykk: Nr 1 Trykk

Årskontingent: Norge og Norden kr. 490,-. Utlandet for øvrig kr. 550,-. Blinde og svaksynte kan få Budbæreren innlest på CD til samme pris. Abonnementet løper til skriftlig oppsigelse foreligger.

Budbæreren trykkes på miljøepapir
Tilsluttet Fagpressen

Kongeveien

ETTER-
TANKE

IAN RETTEDAL

Guds vei er en gammel vei. En gammel kongevei. Slik vi har mange gamle kongeveier her i landet. Men de fleste av disse er enten utbedret til moderne vei-standard eller erstattet av nye veier. Ikke slik med Guds kongevei. Den er den samme som den alltid har vært. Den er ikke blitt breiere, og den er ikke blitt strakere. Og det skyldes ingen stygg forglemmelse eller manglende bevilgninger. Den er slik den alltid har vært fordi den skal være slik.

Det er anstøtelig for mange. Derfor gjøres det stadig forsøk på å forandre den, enten ved å utvide den, eller lage parallelle veibaner med litt enklere traséer hvor svingene og dumpene blir fjernet – eller en lager alternative ruter. Men det går ikke.

Forandrer vi Guds kongevei, ødelegger vi den – rett og slett. Ved at kirken legitimerer andre seksuelle samlivsformer enn det livslange ekteskapet mellom mann og kvinne, fjerner man ubehagelige dumper og svinger langs veien og gjør den både jevnere og breiere. Men det blir en ny vei. Når tale om synd tones ned og omskrives til "menneskets iboende svakheter" slik at oppgjør erstattes med terapi, får vi en helt ny og parallell veistrekning som snart svinger i en helt

annen retning. Ved å avlyse helvetet og avskrive enhver form for fortapelse og evig straff, så legger man en helt ny og moderne trasé ved siden av gamleveien. Men alle kommer ikke til himmelen, som den lover. Og fjerner man korset og forsoningen fra evangeliet, så raser veien snart sammen under føttene på dem som går på den, samme hvor brei og flott veien er blitt. For samme hvordan vi snur og vender på det: å utvide eller forandre den gamle, smale og slitesterke kongeveien, går ikke uten å ødelegge den.

En ting er at det fins mange veier til Jesus – det taler alle de ulike frelsesvitnesbyrdene i evangeliene og i kirkehistorien tydelig om, men det finnes bare én vei til Gud. Den heter Jesusveien, eller bare Jesus, for på forunderlig vis er han både Døren inn på veien, selve Veien, og Målet for vandringsen. Han er alt. Og i tillegg er han følgesvennen og kjentmannen som følger oss hele veien fram fra vandringsens begynnelse til dens slutt. På en måte er han som rulleveggen som vi har på de større flyplassene. Kommer vi oss først opp på «den rullende veien», så går det fremover enten vi står, går eller løper – eller setter oss. Derfor kalles han også med den første og den siste bokstaven i det greske alfabetet, Alpha og Omega, Begynnelsen og Enden.

«Og der skal det være en vei, den hellige vei skal den kalles. På den skal ingen uren ferdes. Den skal være der for dem. Ingen som går på veien, selv ikke dårer, skal gå seg vill. Men der skal det ikke være noen løve, rovdyr skal ikke gå på den, de skal ikke finnes mer. Men de som er

løst ut, skal gå der, de som Herren har fridd ut, skal vende tilbake. De kommer til Sion med jubel, med evig glede om sin panne. Fryd og glede griper dem, sorg og sukk må flykte.»
(Jes 35:8-10)

Ved å avlyse helvetet og avskrive enhver form for fortapelse og evig straff, så legger man en helt ny og moderne trasé ved siden av gamleveien.

Kvile

Og så sei Jesus at vi skal få kvile. Han har lova oss kvilepauser, slik at vi kan lade opp igjen, slik at vi har krefter til neste arbeidsdag (...) Og når eg skal finne kvile, så må eg få tid til å vere med Gud, lese i bibelen og be eller synge lovsong. Da finn eg ro og fred, for da er eg med Gud. Da ladar eg opp til å møte ein ny dag med ulike utfordringar.

Bendik Storøy Hermansen
på Herøy Frikyrkje sine nettsider

Etterfølgelse

Bibelen utfordrer oss som kristne til livslang etterfølgelse. I det ligger det en daglig bevissthet om å bevare hjertet framfor alt vi bevarer, for livet går ut i fra det (...) I løpet av livet dukker det opp mange muligheter for avsporinger fra et Jesus-fokusert liv. Uten et bevisst liv der vi har målet klart for øyet, er det lett å spore av. Vi ønsker å fullføre løpet, ikke bare for vår egen del, men også for de som kommer etter.

Anne Gustavsen i Korsets Seier

Ånden

Det kan stadig være en fristelse for noen av oss trofaste medarbeidere å ta eierskap til både Gud og kirken, nåden og Ånden. Det er bra med eierskap – bare når vi gjør troen og nåden til vår egen, kan vi dele den med troverdighet og engasjement. Men ikke tenk for snevert! Ånden øses ut de mest overraskende steder, og vi kan få Ånden over oss eller lære mer om Gud der vi minst venter det.

Sunniva Gylver i Vårt Land

95% kommer til kirken gjennom relasjoner

ikke gjennom Facebook

Menighetene når moderne yngre mennesker i Berlin. Og det er ikke internettsider og sosiale medier som får menneskene til kirken, men den gamle metoden: At noen de kjenner inviterer dem med.

Tekst og foto
ANNE-KRISTINE BJØRGSVIK WIECEK

Dermed mener pastorene det er essensielt at gudstjenestene er lagt opp slik at vi ønsker å invitere våre venner med til kirken. - Dette er det springende punkt for dere i Norge, utfordrer Dietrich Schindler: Menneskefrykt og at gudstje-

nestene faktisk ikke er egnet for kirkeuvante.

Frikirken arrangerte i vår tur til Berlin for å lære om kirkeplanting og vekst. Felles har vi ønsket om å være kulturelle for de vi skal nå. I Tyskland (Berlin) har de et språk i gudstjenester og samlinger som er et forståelig for de som er nye. "Kaananspråk" eller kristelige fraser har de lagt bort, eller aldri kjent til.

KIRKE FOR BYEN

I Berlin møtte vi ulike kirkeledere:

- Konstantin von Abendroth fra Berlinprosjekt, som driver med kirkeplantinger i sentrum øst i Berlin. De startet for 13 år siden, holder to gudstjenester på søndagene og egne samlinger i de mindre knoppskytingene.

- Jürgen Eisen i Equippers, som driver menighetsplanting i vestli-

ge del av Berlin og knoppskytinger andre steder. Pastor Jürgen Eisen er sentral i pinsevennens nettverk for menighetsvekst og planting.

- Dietrich Schindler, som har plantet fem menigheter i den tyske søsterkirken til Misjonskirken. Han har også skrevet flere bøker.

- Felix fra husmenighetsnettverk i Berlin. De har møter i hjemmene, og arbeidet er basert på en cellegruppetenkning.

I et temanummer av Budbæreren til høsten vil vi utdype undervisningen gruppen fikk.

- Jo lengre en menighet eksisterer, jo mer eksisterer den for seg selv. Disippelgjøring er ikke kun for oss i kirken, det starter alltid med de som ikke er kristne. Før det var kirke, var det misjon. Alt starter med misjon. Framtiden ligger i de som enda ikke er kristne,

MITTE Menigheten Berlinprosjekt har formiddagsgudstjenester i Babylon kino, sentralt i Berlin like ved Alexanderplatz (ved tårnet til høyre i bildet). Ettermiddagsgudstjenester har de i en danseskole i bydelen Kreuzberg.

vekst betyr ikke at kristne bytter menighet og kommer til deg fra en annen kirke, sier Dietrich Schindler, som kjenner norske forhold fra før. Han har truffet representanter fra Frikirken tidligere, og hans sammenheng har et slektskap til Misjonskirken i Norge (Misjonsforbundet).

- Selve kirkebygningen kan holde deg fra misjon. Vi skal ikke bli i kirken, men for å leve misjonalt må du drikke og spise mye med dine venner!

Schindler har lang erfaring som

kirkeplanter og med forskning.

– Kirken må ikke være en moral-fabrikk eller en institusjon, men et liv målt i generøsitet. Hvordan vi oppfører oss, avspeiler hva vi tror på, understreker han. Han har tro på å stille gode spørsmål og lytte til menneskers liv.

– Det må ikke være så vanskelig. Dette er i alle fall sikkert: Det som forandrer deg er å gjøre ting, ikke kun tenke på det... Utfordrer du ikke din komfortsone, skjer det ikke noe. I Norge er det de kristnes menneskefrykt som er problemet, ikke de ufrelste. Dere tør ikke invi-

GRØNT Berlin består av bydeler som oppleves som små lokalsamfunn. En transformator er dekorert like utenfor Berlin-prosjekt sine lokaler.

tere med dere folk til kirken, og dere tør ikke la kirkeuvante evaluere gudstjenestene deres. Gjør dere det, vil de sannsynligvis påpeke ting som er høyst relevante for dere som allerede er i kirken. Gudstjenesten må være relevant og forståelig for dine venner, slik at du tør å invitere dem med i kirken!

«Jo eldre en menighet blir, jo mindre utadrettet blir den».

Dieter Schindler

Frikirken inviterte til studietur for å se på menighetsplantinger i Berlin. 16 av 17 var under 30 år! De tok med seg mye inspirasjon til livet i Norge:

Det var svært inspirerende og motiverende å se hvor stort fokus ledelsen i Frikirken har på menighetsplanting, det å tenke nytt og nå nye mennesker. Det har bare gjort meg enda mer takknemlig over å være en del av Frikirken, sier Mathias Eek.

Tekstog foto

ANNE-KRISTINE BJØRGSVIK WIECEK

Av 17 deltakere var kun én over 30. Dermed er intensjonen fra Frikirkens målplan om satsing på unge menighetsledere og aldersgruppen under 40 år, ivaretatt med god margin.

Deltakerne bestod i hovedsak av unge som hadde gjennomført ledertreningsopplegget Akademiet, som FriBU og Frikirken gjør sammen. Fredrikstad, Greåker, Hamar, Bergen og sørlandsmenighetene Hånes, Vågsbygd og Øvrebo, var representert.

Ifølge FriBUs nettside er Akademiet et verktøy til bruk av kirker og ledere for å bli kjent med, trene og rekruttere unge voksne.

Akademiet gir selvinnsett gjennom å avklare personlige styrker, naturlige ferdigheter og motiverende omstendigheter. Det gis en innføring i praktisk disippelskap, menighetsplanting og evangelisering.

Budbæreren har stilt følgende spørsmål til noen av deltakerne på studieturen:

- Hva er det viktigste du sitter igjen med etter Berlinturen?

– Det var utrolig kjekt å være sammen med andre fra Frikirken, som drømmer om å se mange nye menigheter plantet over hele Norge. Dette trenger vi, og dette er avgjørende for Frikirkens fremtid som kirkesamfunn. Jeg ble oppmuntret!

Undervisningen med Dietrich Schindler synes jeg var veldig bra. Han snakket om fire funksjoner til en lokal kirke: Tilbedelse (Red merk: «Gudstjenesten» oversatt fra «worship»), disippel-

Steinar Hjelset fra Bergen.

Mathias Eek fra Hamar.

gjøring, fellesskap og oppdraget. Han påpekte at i Norge så er det tilbudelse (og da tok han utgangspunkt i gudstjenesten) som er driveren for disippelgjøring, fellesskap og oppdraget. Men det blir feil rekkefølge. Det er oppdraget som bør drive disippelgjøring, fellesskap og tilbudelse.

Før det var en kirke, var det et oppdrag. Kirken er født ut av oppdraget om å gå å gjøre alle folkeslag til Jesu disipler. Kirken eksisterer for oppdraget, som ild eksisterer for å brenne. En kirke som ikke deltar i oppdraget, er ikke en kirke etter Guds hjerte, sier **Steinar Hjelset**, som er hovedleder i menighetsplantingen i Sandviken i Bergen. Som en del av Bergen Frikirke har de gudstjenester som henvender seg til studenter, og er lokalisert i høyskolemiljøet med samlinger i NLAs lokaler.

– Det som traff meg mest under Berlinturen var da de pratet om det at misjon har vi kun mulighet til å gjøre på denne siden av himmelen, det er nå vi har sjansen til å gi folk et møte med Jesus! Og vi må gripe den! Kirka er nødt til å ha misjon som et av hovedfokusene våre, sier **Anine Netland Hulløen** fra Vågsbygd.

-Turen til Berlin var fantastisk. Vi fikk utrolig mye god undervisning, komprimert på noen få dager, i tillegg til mer enn nok fritid å utforske byen på. Jeg ble veldig inspirert av de ulike menneskene og menighetsplantingene vi besøkte. Jeg har blitt ganske klar over i det siste hvor viktig det er for meg å tenke visjonært i en kirkesetting. Ting kan fort gå inn i en rutine hvor vi gjør de samme tingene uke etter uke, og er «fornøyd» med det. Jeg vet hvor mye mer levende og på rett plass jeg føler meg når jeg får lov til å tenke stort, gjerne sammen med andre visjonære mennesker, og søke hva det neste steget er. Å være på en slik tur var akkurat det jeg trengte, og mye av undervisningen talte også ganske direkte inn i veien videre etter at jeg er ferdig i ungdomslederteamet i Hamar Frikirke nå til sommeren. Det var også svært inspirerende og motiverende å se hvor stort fokus ledelsen i Frikirken har på menighetsplanting, det å tenke nytt og nå nye mennesker. Det har bare gjort meg enda mer takknemlig over å være en del av Frikirken, sier **Mathias Eek** fra Hamar Frikirke.

-Det viktigste jeg sitter igjen med, og som jeg har brukt flittig

etter at jeg kom hjem fra turen, er tre ting!

1. Den første tingen jeg ønsker å løfte frem er det som Dietrich Schindler spør mennesker om når han skal starte en ny menighet.

Han undersøker nærmiljøet/gruppen mennesker de skal lage menighet for. Han er genuint interessert i miljøet, samfunnet og det rundt, som skal til for nå nye mennesker med evangeliet. Det samme så vi veldig tydelig i de to menighetene vi besøkte, de var kompromissløse når det kom til målgruppen de skulle nå.

2. Under samme bolk fortalte Dietrich at han stiller folk han møter to spørsmål: 1. Hvordan går det? 2. Fortell mer!

- Dette har jeg selv begynt å gjøre, og det åpner så mange nye dører for gode samtaler. Det er utrolig gøy å ha samtaler med mennesker, og man lærer noe nytt hver gang man spør oppfølgings-spørsmålet. Jeg tror vi alle har mye å lære av å stille disse spørsmålene, og jeg har erfart at det er et nyttig verktøy både i jobb og sosialt.

3. Det er lett å tenke at lovsangen (gudstjenesten) skal ha innvirk-

ning på resten av det som skjer i kirken. Men om vi snur på det, og tenker at det er misjon som skal ha innvirkning på alt vi gjør, vil vi nå flere mennesker enn vi gjør per dags dato. Dette er også noe jeg tenker mye på og prøver å implementere hos oss i Hånes, sier **Maria Timenes**.

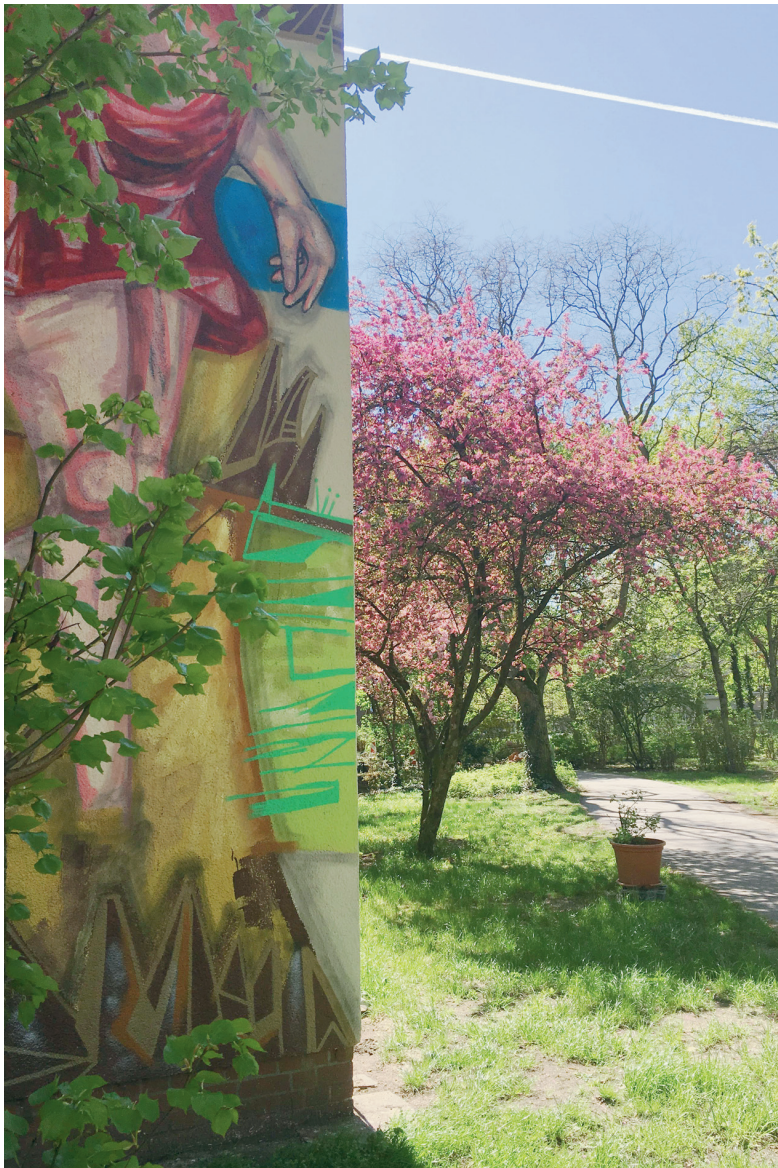
-Det viktigste jeg sitter igjen med fra Berlin turen, er nok at Gud alltid er med oss. Når vi snakka med de som hadde planta menigheter, så vi at de har støtt på mange problemer underveis, men det meste har gått bra på en eller annen måte. Jeg har også blitt minnet på at Gud ikke hjelper oss uten videre, vi må be om hjelp, og be om å få tjene ham. Når vi lever i nærhet med Gud vil vi klare det meste, sier yngste deltaker i gruppa, 17-årige **Sturla Storemyr** fra Fredrikstad Frikirke.

-Pastoren Dietrich Schindler delte noen gode poeng som virkelig konstaterte en utfordring jeg allerede var oppmerksom på. Han sa det slik; den lokale kirken har fire funksjoner: Lovprisning (gudstjenesten), å gjøre disipler, fellesskap og misjon. Misjon må være drivkraften til de tre andre.

MENNESKEFRYKT Dietrich Schindler kjenner godt til norske forhold, både gjennom Frikirken og misjonsforbundet. Han mener vi er for mye styrt av menneskefrykt og at det dermed er vi kristne som har ett problem, ikke de ikke-kristne vi ønsker å nå.

Det er ofte slik at jo lenger man er del av et kristent fellesskap, jo mindre omgås man med ikke-kristne mennesker og bygger relasjoner med dem. Dette har jeg erfart i eget liv. Jeg kan dessverre telle på to hender hvor mange ikke-kristne venner jeg faktisk har en relasjon til. Relasjoner er den mest effektive arenaen for å leve misjonalt. Derfor må man være i kontakt med og bygge relasjoner med ikke-kristne. Pastoren sa "The more time you're spending in mission, you'll see you can change a whole culture". Dette gjelder også i kirken. Dersom kirken ønsker å endre en kultur og være misjonale, må hver enkelt ta misjonsbefalingen på alvor i eget liv, sier **Hanne Marie Skaar**, Greåker Frikirke og ansatt i FriBU.

- Det er spesielt én setning som jeg har tatt med meg, og som jeg

RELEVANT Konstantin og Alex i Berlinprosjekt fortalte om hvordan de ønsker å vise dagens prestasjonsmennesker det revolusjonerende budskap om Guds ubetingte kjærlighet.

MÅLRETET Jürgen Eisen er pastor i menigheten Equipppers som har flere knoppskytinger i Tyskland. Han har også ledet pinsevennernes nettverk for kirkeplanting.

har tenkt mye på. Det var Dieter Schindler som fortalte om sine erfaringer og forskningsresultater på menighetsplanting og vekst: "Jo eldre en menighet blir, dess mindre utadrettet blir den". At menigheter blir mindre evangeliserende og misjonerende etter hvert som tiden går, er en skikkelig utfordring.

En ting til som jeg kom på, og som ble til ettertanke når det gjelder hva fokuset bør være når det gjelder menighetsliv: "Det handler ikke om Give me, men Make me.". (red merk: Fokus fra «gi meg», til «gjør med meg»), sier **Jens Pedersen**, barne- og ungdomspastor i Fredrikstad Frikirke

Halden. Han er teologistudent og Frikirkens ungdomsrepresentant i Lutherske verdensforbund (LVF).

- Det var inspirerende å være sammen med unge, bevisste ledere fra flere av våre lokalmenigheter. Delekvelten sitter igjen som et høydepunkt for meg, der vi fikk dele inntrykk, drømmer og Bibelford med hverandre. Det var lærerikt å lytte til deltakernes refleksjoner og drømmer, sier Frikirkens øverste leder, synodeformann **Jarle Skullerud**.

-Det var en veldig fin tur, og jeg synes jeg fikk mange nye tanker om hva det vil si å være kirke og å skape kirke. Det som gjorde mest inntrykk på meg var besøket hos «Berlinprosjekt». Hvordan de lager kirke direkte rettet mot sitt nærmiljø og menneskene der, var forbillig. De tok deres liv og deres kulturelle preferanser på alvor, det tror jeg er veldig viktig. Folk er forskjellige og hvis vi vil være en kirke for alle, må vi også tørre å skape kirker som er forskjellige, sier **Jakob Breda Antonsen** fra

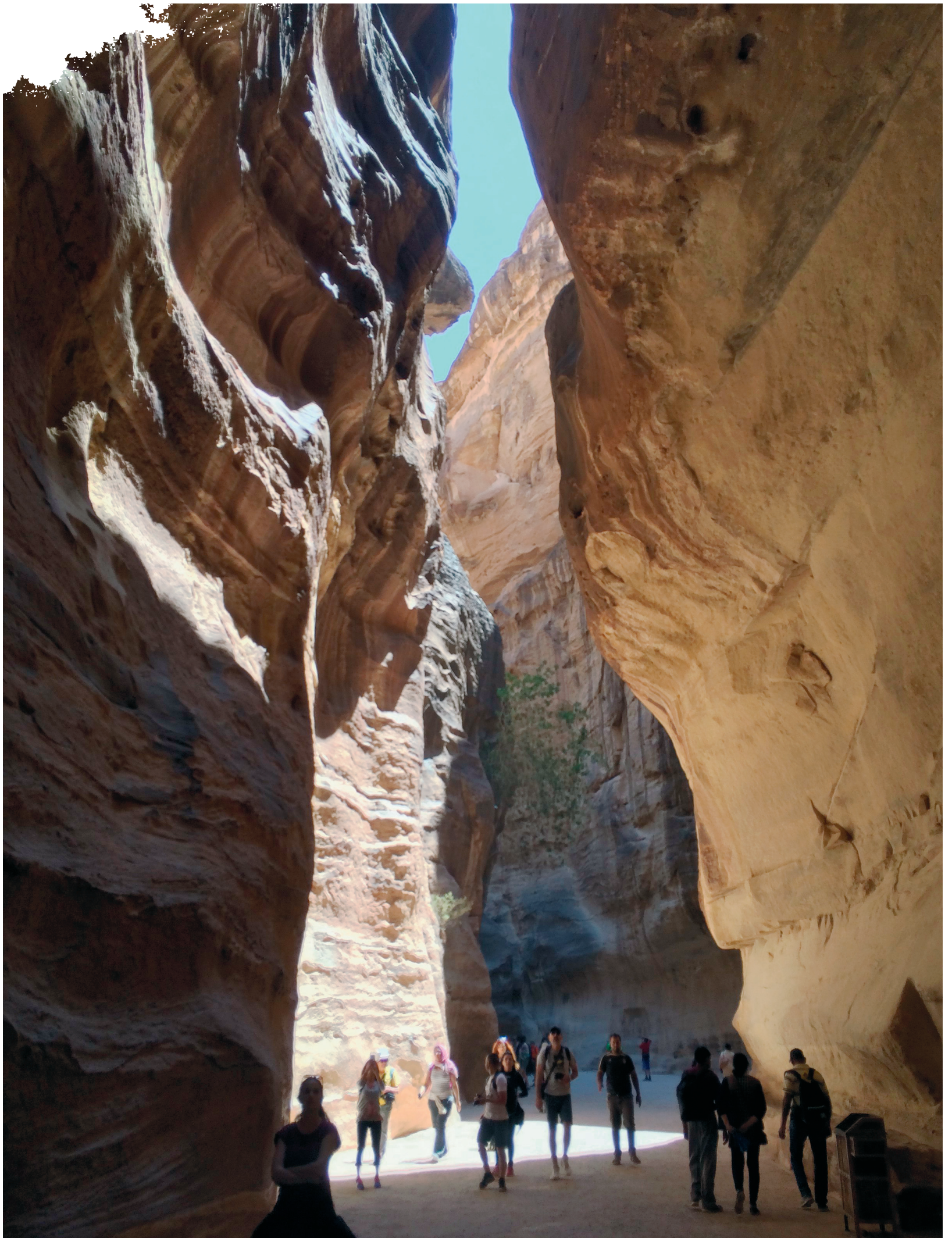

SØRLANDET Foran fra venstre: Peter Nasralla, Anine Hulløen, Maria Timenes, Camilla og Martin Myrstad. Bak fra Østfold: Hanne Marie Skaar, Jens Pedersen, Guro Larsen, Sturla Stormyr, Øyvind Thorbjørnsen.

«Dersom kirken ønsker å endre en kultur og være misjonale, må hver enkelt ta misjonsbefalingen på alvor i eget liv.»

Hanne Marie Skaar

OLDTIDSBY Gjennom kløften al-Siq går hovedveien inn til ørkenbyen Petra i Jordan.

Sterke inntrykk på studietur

I april reiste 11 frikirkeansatte- og engasjerte på studietur til Midtøsten. I løpet av to uker besøkte de Israel, Jordan og De palestinske områdene, hvor de kom tett på både stedene og menneskene.

Tekst **GEIR ARNE JOHANSEN**
Foto **LEIF ERIK NILSEN**

Selv om dette er steder vi kjenner både fra bibelfortellingene, fra nyhetsbildet og fra misjonsarbeidet vårt, gir det noen nye dimensjoner når vi møter menneskene der de er og kommer til stedene der historiene hører til, sier Nora Margaret Gimse, som besøkte Midtøsten for første gang. Professor i teologi ved NLA Høgskolen Torleif Elgvin og pastor i Grimstad Frikirke, Knut Helge Høyland, var turledere. De har begge vært tidligere ledere ved Caspari studiesenter i Jerusalem. - Jeg føler at vi fikk lært, sett og hørt veldig mye. Vi fikk maksimalt utbytte av tiden, og Torleif og Knut Helge var veldig flinke til å sette ting i sammenheng, sier Gimse.

MOT OG OVERGIVELSE

På programmet stod blant annet rundtur i Galilea, båttur på Genesaretsjøen, menighetsbesøk i Haifa, tur til bibelske og historiske steder i Jerusalem, Betlehem og Jeriko, samt Jordan. Steder som fortsetter å tiltrekke mennesker fra hele verden. - Det var spesielt å se ut over landskapene som lå der også for to tusen år siden, og tenke på samtiden da Jesus levde. Vannet ligger jo der det lå, og fjellene står der de stod. Besøkene på de ulike stedene ga en viktig bredde, og det gjorde veldig inntrykk å møte alle de ulike folkeslagene på samme

sted, og se at de var der i samme ærend som meg. Vi møtte kinesiske grupper, katolikker og protestanter, og andre som nesten ikke visste hva de så på. Også var det veldig spesielt å møte en gruppe fra Taiwan, som i tillegg var fra byen der vi bodde i mange år. Det var jo morsomt i seg selv, men når jeg vet at det er troen som har ført oss til samme sted, og hengivenheten til Jesus og hva han betyr for oss, blir det særlig sterkt, forteller Gimse. Møtene med de ulike folkeslagene gikk igjen flere steder over flere dager. - Folk reiser hit mer enn noen gang, på tross av uro og risiko. Og så må jeg si at motet, viljen og overgivelsen til utsendingene våre og andre som arbeider så trofast med å bringe ut evangeliet selv om det kan koste både trygghet og liv, er utfordrende til oss som lever såpass beskyttede og behagelige liv her hjemme.

VIKTIG ARBEID

Det gikk igjen som et mantra på stedene de besøkte, at de ikke må glemme menneskene som lever her. At de må bry seg. - «Raise Your Voice», sa de til oss. Alle har de sin fortelling, fra sitt eget ståsted og med ulike nyanser. Det er snakk om et lite område med korte avstander mellom dem, likevel er det så vanskelig å finne en felles plattform for troende. På en måte tenker jeg at det skulle være så nært og håndgripelig, men så er det så vanskelig. Midt i dette spennet driver Frikirken et veldig flott og viktig arbeid, sier Gimse. Som barn av misjonærførelde og selv tidligere misjonær, ble møtet med Midtøsten nok en bekreftelse på at Jesus er vårt eneste håp og misjonens Herre. - Kulturene vi driver misjonsarbeid i er forskjellige, men kallet og målet er det samme, nemlig å nå mennesker med evangeliet i den konteksten vi er i.

MEKTIG OPPLEVELSE

Også for Stein Arve Graarud var turen til Midtøsten hans første. - Det var en mektig, følelsessterk opplevelse å være på disse stedene, som

jeg har et så nært forhold til. Og med Elgvin og Høyland som guider, gjør det ekstra sterkt inntrykk. De har kunnskap på verdensnivå, og ga oss et skikkelig dypdykk i historie og arkeologi. Det er ganske stort å gå på stener som er datert tilbake til Jesu tid, sier Graarud. Mest inntrykk gjorde likevel møtene med de levende stenene. Av troende og trofaste mennesker. - Her hjemme er det nokså anerkjent å jobbe som pastor. Der møtte vi mennesker som blir kastet stein etter, fordi de sprer evangeliet. Det gjorde et enormt inntrykk å møte Jesu etterfølgere i Midtøsten. De har en overgivelse de fleste av oss ikke er i nærheten av. Så jeg følte meg som en liten gutt da jeg møtte disse trosheltene av både menn og kvinner, forteller han. Graarud er stolt over Frikirken, som driver misjonsarbeid både på israelsk og palestinsk side. - Vi har en utrolig viktig funksjon, som favner så bredt. Det er et større bilde her enn mange kanskje ser, og det er mange nyanser og mye følelser. Så er det viktig å huske på at det er snakk om alminnelige mennesker som deg og meg på begge sider av konflikten, som er glad i barna sine. Og veien til fred går gjennom Jesus.

SEVERDIGHETER Gamlebyen i Jerusalem var et av mange steder som ble besøkt under studieturen.

Politiattest for pastorer

Synodestyret har tidligere vedtatt at det skal kreves politiattest for ledere i Frikirkens barne- og ungdomsarbeid. Det opprinnelige vedtaket er nå supplert for å gjøre kravet gjeldende også for pastorer og andre ansatte/frivillige i menighetene, som står i et tillits- eller ansvarsforhold overfor mindreårige eller mennesker med utvik-

lingshemming, uavhengig av om de er direkte knyttet til barne- og ungdomsarbeidet. Ifølge politiets nettsider er normal behandlingstid to uker fra søknad om attest er mottatt, dersom man søker digitalt. Politiattesten må fremvises arbeidsgiver innen det har gått tre måneder siden den ble utstedt. Hvis man trenger en be-

kreftelse på formålet med politiattesten, skal arbeidsgiver eller oppdragsgiver sørge for dette. Det er arbeidsgivers ansvar å fylle ut skjema og gi det til søker, og bekreftelsen skal være vedlegg til søknaden. På Frikirkens hjemmeside ligger en signert attest klar til utfylling.

- Slik kan vi holde troen

I boken «Hver tid teller» gir Linda Andernach Johannesen tips og praktisk veiledning til hvordan barn og unge kan bevares i troen, i samarbeid mellom hjem og kirke.

Tekst **GEIR ARNE JOHANSEN**

Amerikansk statistikk viser nemlig at over halvparten av barn som vokser opp i kristne hjem, ender opp med å miste troen. Samtidig viser den samme forskningen hvorfor de som ikke faller fra, blir bevart. Med dette som utgangspunkt, gikk tidligere barne- og familiepastor i Skien

Misjonskirke og nå Levende tro-konsulent i Misjonskirken UNG, Linda Andernach Johannesen i gang med bokprosjektet som hun håper kan være til hjelp for hjem og menighet. - Den amerikanske statistikken viser at mellom seksti og nitti prosent av barn som vokser opp i kristne hjem faller fra. Og vi vet at tendensen er den samme her. Når vi vet at godt over halvparten blir borte, kan vi ikke la være å gjøre noe med det, sier Andernach Johannesen. Under lanseringen av boken «Hver tid teller – når kirken utrustes til slitesterk hverdagstro hos barn og unge» i Filadelfia-kirken i Oslo, er hun opptatt av å formidle hva vi som menigheter og familier kan gjøre for å snu denne tendensen. - Forskingen viser at de som blir bevart i troen har sett og erfart den levende troen i hverdagen, understreker hun.

LEVENDE TRO-PAN

- Da jeg var tenåring, var jeg en del av verdens beste ungdomsmiljø. Jeg sang i kor, vi hadde store konserter, vi holdt vitnesbyrd og vi ba. Så gikk årene, koret ble nedlagt og de fleste av oss fikk et annet fokus, minnes forfatteren. Mange av de som var aktive skled nesten umerkelig ut og bort fra miljøet. Hvor ble de av? Kunne vi ha gjort noe for å holde troen deres levende og varm? Hva kunne dette i så fall ha vært, og hvem skulle hatt ansvar for det? Dette er problemstillinger hun reflekterer over i boken. Da hun satt i barne- og familierådet i Skien Misjonskirke, opplevde hun at alle de andre i rådet hadde lignende historier. Hva gjør vi? Hvordan tar vi tak, tenkte de. - Vi var litt famlende i starten. Så på psykososiale utviklingstrekk, sosialiseringsteorier, og nøstet mye. Etter hvert hadde vi utviklet en plan for

ENGASJERT Linda Andernach Johannesen er opptatt av samarbeidet mellom hjem og kirke, og har skrevet boken "Hver tid teller". Her under boklanseringen i Filadelfia-kirken i Oslo. (Foto: Kpk)

Ny GDPR-frist

EUs forordning for personvern The General Data Protection Regulation (GDPR), som opprinnelig skulle tre i kraft i mai, er utsatt og blir trolig ikke innført før tidligst 1. juli. Årsaken til forsinkelsen, er at forordningen ikke kan bli innlemmet i EØS-avtalen før alle landene har godkjent den. Det er heller ikke aktuelt for den norske regjeringen å la

den nye personvernloven gjelde i Norge før den er en formell del av EØS-avtalen, opplyser regjeringen på sine hjemmesider. Det nye regelverket gir virksomheter nye plikter og enkeltpersoner nye rettigheter. Frikirkens hovedkontor tilbyr menighetene å bli med som brukere av et enkelt system utviklet i samarbeid mellom Virke, Itet

og 4Human. Dette er et godt hjelpemiddel for lagring og ajourhold av opplysninger og dokumenter som gjelder ansatte, eventuelt også frivillige medarbeidere. Daglig leder Marit Ecklo Brevik anbefaler menighetene å følge planene sine for arbeidet med GDPR, til tross for utsettelsen.

n varm

hva menighetene kunne gjøre: Hva trenger barna, og når trenger de det? Hvordan kan vi styrke hjemmets og foreldrenes rolle? Disse refleksjonene var utgangspunktet for det som vi endte med å kalle «Levende tro-planen».

SAMARBEID

- Bare ti prosent av kristne familier ber jevnlig sammen. Jeg tror ikke det står på viljen. Kanskje oppleves det kleint, man mangler språk for det, og så videre. Det er mange faktorer som spiller inn. Men de nærreste voksne er viktige. Vi ser at skolearbeidet går lettere når foreldrene snakker vel om faget og læreren, på samme måte er det med den kristne troen og kirken, sier forfatteren. «Levende tro-planen» setter fokus på hjemmet, og hvordan kirken kan utfordre hjemmet til å fokusere slik at det blir en dynamisk prosess, forteller hun. - Da vi først begynte å jobbe med planen, og testet den ut i egen menighet, hadde vi bønnesamlinger med små barn og deres foreldre. Vi lærte å be sammen, og opplevde at planen ble et viktig og konkret startpunkt, sier forfatteren.

MOBIL TRO

Kort oppsummert er planen en verktøykasse og en veiledning for å holde troen varm i hverdagen, og den er delt inn i tre punkter: Mobil tro. Målet med det hele er en tro som blir med på flyttelasset, uavhengig av omstendighetene. Disippelfokus. Et hjerte som slår og holder troen i livet. Som faste pulsslåger går bibellesning, bønnfelleskap og lovsang inn i en jevn og daglig rytme. Levende tro-briller. Kunnskap om hva som skal sørge for at den unge får en mobil tro, og vil være med og bidra. Hun tenkte først at hun skrev for pastorer og menighetsledere i boken, men skjønte underveis at hun skrev like mye til foreldre og for alle som ønsker at de kommende generasjonene skal ta dette til hjertet sitt. - Så den er bredere enn jeg først trodde.

HYGGELIG Nicolai og Børge sammen med leirsjefen og en av lederne på den Japanske leiren vi besøkte.

Speidertur til Japan

Onsdag 25 april satte vi oss på fly i retning Japan. Børge Greaker jobber som speiderkonsulent i FriBU og Nicolai Puntervold er valgt korps sjef i Frikirkens Speiderkorps.

Anledningen for denne reisen var å bidra med speideraktiviteter i arbeid med Frikirkens misjonærer gjør i byen Nagoya i Japan.

Etter en lang flytur og mange filmer landet vi i Nagoya. Der traff vi Knut Ola Topland, som tok oss godt imot. Vi dro videre på shopping og etterhvert hjem til Knut Ola og familien, hvor vi fikk treffe alle de andre i misjonsteamet. Som en liten gave hadde vi selvfølgelig med oss litt ordentlig god norsk sjokolade som vi delte med teamet. Dette var noe som falt i god smak hos alle.

Vi var heldige og fikk lov til å delta på en japansk speiderleir. Denne leiren var en leir med tre lokale speidergrupper som var tre dager på leir for å øve på leirlivet. Forberedelsene var i forbindelse med landsleiren de skal delta på til sommeren. Å få oppleve japansk speiding var veldig spennende. Inntrykket vi hadde fra før var at det kom til å være mer militært og litt strengt, men gjennom leiren fikk vi noen nye inntrykk.

Speiding i Japan var ikke strengt, men det var god disiplin. Speiderne visste hva de skulle gjøre når de

fikk beskjed. De stilte fint opp i paruljene sine når det ble blåst i fløyta for samling. Til forskjell fra Norge ble speiderskjorta/uniformen her kun brukt til seremonier. Hjemme bruker vi gjerne skjorta og skjerfet under hele leiren.

Vi fikk også være med å besøke to huskirker og en nokså norsk-lignende søndagsskole. Det var spennende å få være med å delta i arbeidet, være en del av fellesskapene og å få høre hvordan Gud har påvirket folks liv.

Å få være med å bidra til at Guds rike vokser er utrolig flott. Vi fikk se hvordan misjonærene arbeider sammen som et team, men også hvordan de arbeider hver for seg og hvor alle får mulighet til å bruke sine nådegaver for å nå enda flere.

Hovedoppdraget vårt på turen var å bidra med speideraktiviteter på en familieleir som arrangeres av misjonærene. Cirka 10 familier deltok på leiren. Det var utrolig flott å få bli kjent med hver enkelt av dem. På leiren fikk vi leke sammen, både voksne og barn. Vi laget mat sammen på bålet og koste oss rundt bålet på kvelden.

I Japan jobber ofte fedrene lange dager og ser ikke familien så mye. Flere av aktivitetene var lagt opp til at familien jobbet sammen som et lag. Noe av det som var fi-

SAMMEN Rovere med den japanske speiderleiren. Bak fra høyre: leirsjefen, Nicolai og Marianne

nest å oppleve på leiren var hvordan familiene jobbet sammen. Lagaktivitetene bidro til at hver enkelt familie knyttet enda sterkere bånd. Leiren var definitivt en arena for å bygge relasjoner, og en arena hvor flere kunne få høre litt om Gud og hva han kan gjøre for oss.

Å få se hvordan teamet jobber med relasjoner til hver enkelt av de som deltok på leir og andre mennesker vi traff på reisen, var utrolig flott.

Tusen takk for oss Japan. Vi kommer gjerne tilbake!

Nicolai Feyer Puntervold - Korps sjef i Frikirkens Speiderkorps

Ny runde Misjonale Menigheter

I et brev sendt alle Frikirkens menigheter, inviteres det til en femte runde med Misjonale Menigheter. «Vi har gleden av å kunne invitere til en ny runde med Misjonale Menigheter. Syv av Frikirkens menigheter har så langt gjennomført prosjektet, og to er i prosessen nå», står det å lese i brevet som ble sendt ut med forrige Menighetspost. Menighetene som har gjennomført er henholdsvis Hønefoss, Moss, Lørenskog, Bryne, Flekkefjord, Oslo Østre og Oslo Storbymenighet, mens Credo Frikirke i Trondheim og Meløy Nordre Frikirke er i prosessen nå. Prosjektet har en start og en slutt, men målet er at prosjektet skal gi hjelp til å bli i en vedvarende misjonale bevegelse.

- Det er spennende og utfordrende å være med i dette arbeidet. Vi vet at flere av våre menigheter har hørt om gode prosesser som er satt i gang i deltakermenighetene, og har vurdert å bli med ved en senere anledning. Nå er tiden her, og muligheten er tilstede for å bli med i en ny prosjektrunde, sier menighetsveileder Jon Arne Nygård, som har med seg Arnfinn Løyning og Unni Westli på laget.

- Kontakt oss gjerne på telefon eller mail hvis dere har spørsmål, oppfordrer Nygård. Prosjektperioden starter i mars/april 2019 og avsluttes før sommeren 2020.

Frist for påmelding er 15. juni.

Brunlanes Frikirke helt sør i Larvik kommune, er en engasjert generasjonsmenighet med ca. 350 medlemmer. Vi har et svært aktivt barne- og ungdomsarbeid og vil bygge menigheten videre gjennom en nyopprettet stilling med hovedfokus på ungdom og unge voksne. Vi søker

Pastor 2 (Trosopplærer/ Ungdomsarbeider) i 100 % stilling

Vi ønsker å være en åpen og levende kirke både for bygdas innbyggere, og for de mange turistene som tilbringer solfylte dager i et fantastisk område. Vi ønsker å være en ressurs i bygda vår, og bruker visjonen «Oppover – Innover – Utover» i dette arbeidet. Menigheten har et godt fotfeste i bygd og nærmiljø, og et nært samarbeid med Den norske kirke, Berg menighet.

Se www.brunlanes.frikirken.no for fullstendig utlysningstekst. Søknadsfrist: 15. juni 2018

Den Evangelisk Lutherske Frikirke

Nytt tilbud til Oslostudenter

Det kan være utfordrende å flytte fra hjem, bibelskole, menighet, venner og trygghet til en ny storby. Gode relasjoner tett på? li-vet kan gjøre dette mindre skummelt, og overgangen fra det trygge og kjente mye bedre. FriBU presenterer derfor konseptet «Disippelhus» for studentkollektiv i Oslo fra høsten 2018. Frikirken ønsker å følge studentene i prosessen, og vil investere i deres gaver og evner. - Vi hjelper deg og de du bor med til å sammen sette fokus på? Gud, menneskene rundt dere og tjene inn i en menighet, sier prosjektleder for Unge Voksne i FriBU, Eirik Fjellestad. - Kollektivet blir sammen med på «Disippelhus», og velger da å leve etter en felles rytme

gjennom året. Rytmen er et enkelt og godt verktøy som hjelper dere å sammen leve tett på Gud og hverandre, og være bevisste i møte med verden rundt dere, sier han. Opplegget legger opp til en fast dag i uka der studentene har hussamling, spiser middag og har fokus på? Gud sammen. Det oppfordres til daglig tid med Gud, gjennom bønn, lovsang, lesing eller lytting minst fem dager i uka alene eller i fellesskap. Videre anbefales studentene til å innføre en hviledag og ta helt fri fra jobb eller skole én valgfri, fast dag i uka. - Velsigne nabolaget hver måned, for eksempel ved å invitere noen til middag, rydde i bakgården eller leke med barna. Gå fast til gudstje-

neste og bidra i en menighet. Annenhver måned inviterer vi i FriBU de involverte med ut på middag, med input og oppfølging, sier Fjellestad. Gjennom kontaktsiden «Studentlink» som ble opprettet i fjor, har menighetene anledning til å registrere og fange opp nyinnflyttede studenter som kommer til deres by. I fjor ble sju studenter ønsket velkommen av Frikirkens menigheter i henholdsvis Kristiansand, Stavern, Oslo, Bergen, Vol da og Trondheim. - Vi håper på enda flere i år. Sjekk ut FriBUs hjemmesider, der finner dere mer informasjon både om «Disippelhus» og «Studentlink», sier Eirik Fjellestad.

Vil du bidra til å få flere innvandrere på Visjon 2018?

- 1 Gå til bidra.no
- 2 Søk Visjon 2018
- 3 Klikk på linken og gi en gave!

Klart for Norvisjon 2018

Norvisjon er Frikirkens sommerstevne for hele familien i nord, og stevnet arrangeres denne gangen fra 25.-29. juli ved Folkehøgskolen Nord-Norge i Even-skjer i Skånland kommune, like ved Harstad/Narvik lufthavn Evenes. Det blir bibeltimer og seminarer med Jan Rettedal, mens blant andre Bjørn Roger Stien, John Arne Gladsø og Marianne B. Jacobsen står på talerlista til kveldsmøtene. Under bibeltimene på formiddagen blir det eget opplegg for barna, med undervisning, aktiviteter og utflukter tilpasset barnas

alder. Distriktsungdomskoret (DUK) holder sitt arrangement «DUK Summer» på samme sted til samme tid, så for ungdom mellom 13 og 19 år blir det eget opplegg gjennom DUK. Arrangør er Nordre presbyterium, mens Sortland Frikirke har det praktiske ansvaret. Mer informasjon på Facebook under «DUK Summer» og på stevnets hjemmeside www.norvisjon.no Praktiske spørsmål sendes til post@norvisjon.no Påmelding via checkin.no

Identitetskrise

AMALIE BEEDER MOLLANDSØY

“La ingen forakte deg fordi du er ung” sier Paulus, men likevel forteller kirken en annen historie. Unge voksne i Frikirken i dag blir forsømt og ofte forlatt til seg selv. Ingen menighet er perfekt, og min overgang fra ungdomsarbeid til unge voksne arbeid var ingen dans på roser. Å gå fra å være en sentral del av ungdomsarbeidet til en ny, ung person i et stort studentarbeid var overveldende og skremmende. Jeg brukte lang tid på å finne min plass, til tross for at kirken allerede var mitt hjem.

Det avgjørende vendepunktet for meg var da jeg ble med i tjeneste i studentarbeidet: tjenesten gav meg eierskap, fellesskap, tilhørighet og ansvarlighet. Jeg så verdien av å bidra og andre mennesker så meg. Jeg hadde en mentor som heiet meg frem, eldre ledere og en pastor som gav meg ansvar og tillit. Jeg har fått være møteleder, fått ansvar for arrangementer og prosjekter, og talt flere ganger på alle våre gudstjenester, til og med på julaften! Den rollen jeg har i dag hadde jeg aldri hatt hvis ikke noen trodde på meg og gav meg muligheten til å vokse i en trygg arena. Dette finnes dessverre ikke for vel-

dig mange av Frikirkens unge voksne i dag. Ungdomsarbeid har med god grunn blitt lagt fram som en viktig og bærende del av kirkens arbeid. Ungdomstiden er tross alt en tid der mange trenger fellesskap og tilhørighet, og hvor mange tar et valg om å følge Jesus. Men tiden etterpå blir ofte behandlet som en ettertanke. Alle de behovene man hadde som ungdom fordufter visst med en gang man runder 20. Min erfaring er at dette er både uansvarlig og lite bibelsk; vi har ingen mennesker å miste og vi kan ikke ta det for gitt at unge voksne holder seg nær til en kirke som behandler dem som uviktige i en kritisk fase. For 20-årene er også fylt av store valg og kriser; valg av studie, ektefelle og karriere. Mange flytter hjemmefra og trenger sårt å bli møtt av en menighet som både oppsøker og ser dem.

Dessverre er det min erfaring at mange kristne i alderen 18-30 har fantastiske evangeliseringsmuligheter på sine studiesteder, men ikke en tiltrekkende kirke å invitere til. For mange er kirken fastlåst i “sånn har vi alltid gjort det”. Dette skremmer ikke bare unge kristne vekk, men også ikke-kristne. En av hovedgrunnene til dette er at unge ikke blir involvert og inkludert i prosessene: de blir ikke spurt om å ta over prosjekter, og de blir ikke gitt ansvar de kan vokse av. Med en gang de slutter som ungdomsleder er de dermed ferdig i tjeneste.

Mange opplever en identitetskrise etter å ha vært aktiv i ungdomsarbeid, og vet ikke lenger hvem de er når de ikke hører til der lenger. Vi kan ikke sitte og vente på at de unge skal ta grep; da risikerer vi å miste for mange på veien.

Det er kirken og ledelsen sitt ansvar å gjøre Frikirken til et sted unge voksne kan føle seg hjemme, og hvor de selv kan være med på å bygge et fellesskap. Det kan gjøres gjennom å starte cellegruppearbeid for unge voksne; som drar nytte av fellesskap med jevnaldrende. Min erfaring er at dette ikke bare gjør kirken til et trygt sted å komme til på søndagene, men er også en arena hvor man kan stille spørsmål, være åpen og holde hverandre ansvarlig. En annen viktig ting er å la unge voksne få sette sitt preg på kirken og gudstjenesten, selv om det betyr å gå utenfor egen komfortsone og høre lovsanger man ikke er vant med. En sunn, moden og framtidrettet kirke må tåle at unge mennesker går inn i nye oppgaver, prøver seg frem og bidrar i å bygge en kirke de føler eierskap til.

La oss ta Paulus' ord til hjerte. Unge voksne kan også være forbilder, i tro og livsførsel. La oss være en kirke som oppmuntrer og tror på de unge. La oss si som Paulus sier til Timoteus: “For gjør du det, skal du frelse både deg selv og dem som hører deg” (1. Tim. 4,12-16).

Neste synodemøte

Synodestyret har vedtatt at kommende synodemøter skal legges til den første uken i juni hvert tredje år. - Neste synodemøte blir dermed 3.-6. juni 2021, så hold av dagene allerede nå, sier daglig leder ved Frikirkens hovedkontor Marit Ecklo Brevik.

Den Evangelisk Lutherske Frikirke har cirka 22 000 medlemmer fordelt på 81 menigheter. Namsos Frikirke er en aktiv og voksende menighet med en tydelig visjon; SAMMEN MED JESUS – UT til mennesker. Vi har ønske om å videreføre og styrke vårt gode barne- og ungdomsarbeid, og søker derfor etter en

Menighetsarbeider i 50 prosent stilling

Du vil planlegge og lede barne- og ungdomsarbeidet i menigheten i samarbeid med eldsteråd og pastor. Du har sans for god organisering og gjennomføring, evne til å formidle, og er gjerne kreativ og initiativrik. Du er kontaktskapende, har gode evner til samarbeid og relasjonsbygging, og liker å jobbe selvstendig.

Kvelds- og helgearbeid må påregnes. Du er forpliktet på Guds ord og vår kirkes bekjennelse. Lønns- og arbeidsvilkår følger gjeldende bestemmelser i Frikirkens regulativ. Det er mulig å kombinere stillingen med annet arbeid eller studier ved Universitetet Nord. Ved spørsmål vedrørende stillingen kontakt pastor Bjørn Roger Stien på 906 94 109 eller mail.

Søknad sendes namsos@frikirken.no eller Namsos Frikirke, Kattmarkveien 1, 7800 NAMSOS

Søknadsfrist 10. juli 2018.

Tiltredelse 1. september eller etter avtale.

Den Evangelisk Lutherske Frikirke

Sommeren nærmer seg!
Ferieplanene legges.
Sensommerdagene i Stavern er et godt alternativ 50-60 har allerede meldt seg på. Vi har påmeldte fra Oslo, Bærum, Moss, Tønsberg, Skien, Porsgrunn, Kristiansand, Risør, Trondheim, Rolvsøy, Sandnes, Grimstad, Lillesand, Gran, Vennesla, Randesund.....
BLI MED DU OGSÅ!

"SENSOMMERDAGER I STAVERN - for godt voksne"
13.-17. AUGUST

fellesskap, mye sang, bibeltimer, seminarer, kveldsmøter, turer på kyststien, busstur og båttur, deilig mat, god prat. påmelding www.stavernfhs.no Sensommerdager er kortkurs ved Stavern Folkehøgskole. Kursleder Arnfinn Løvning

Returadresse:
Budbæreren, Postboks 6702
St. Olavs plass
0129 Oslo

HOLVIK

I Herrens hender

For et par uker siden gikk jeg på en liten smell. Dette kom overraskende på meg, for jeg er født med en innebygd latskapssensor, som skrur seg på hver gang jeg har for mye å gjøre. Men denne gangen funket den ikke, og jeg skjønte det gjennom at tankene mine ble mørkere og mørkere. Det begynte med små bekymringer for praktiske ting og endte med en sterk reell frykt for døden og for å miste alle de jeg var glad i. Tenk om døden er slutten? Tenk om det ikke finnes noen himmel hvor vi sees igjen? Jeg har aldri hørt Guds stemme som en tydelig røst, men opplever gjerne at Han gir meg et vink i situasjoner hvor frykten har tatt over. Det gjorde han også denne gangen. For midt i disse mørke tankene fikk jeg en meget håpefull en: Jeg er i Herrens hender uansett hva som måtte skje. Jeg ble fylt med en trygghet og en overbevisning om sannheten i disse ordene. Og det gikk opp for meg, at av og til er det bare det jeg trenger å vite.

ET MUNTERT ØYEBLIKK

Mangt et godt og muntert øyeblikk inntreffer mellom mennesker. Budbæreren har en uhøytidelig stafett for å dele noen av disse med leserne våre. **Finn-Tore Eivik** har levert følgende bidrag

Humlesurr

I forbindelse med en samtalegudstjeneste var en humle kommet inn i kirkerommet.

Etter hvert ble den nokså plagsom og fløy rundt hodene til konfirmantene. Naturlig nok syntes noen det var morsomt, mens andre opplevde det ubehagelig. Oppmerksomheten ble mer og mer rettet mot humlen og desto mindre mot presten og hans spørsmål til, og samtale med, konfirmantene. Klokkeren tok etter hvert opp jakten på humlen. Etter en del hopping og småspringing klarte han utrolig nok å få tak i den, og slo den kraftig med en sko. Roen senket seg i benkene, og presten fortsatte: - «Da er vi kommet til det femte bud. Terje, hvordan lyder det?» - «Du skal ikke slå i hjel». - «Riktig, og kan du si litt om hva det betyr?»

(etter en kort tenkepause) - «La humla suse!»

Finn-Tore Eivik utfordrer Rolf Trana

FAKTA:

Navn: Anine Netland Hulløen **Alder:** 20

Sivilstatus: Har kjæreste

Menighetstilhørighet: Vågsbygd Frikirke

Aktuell med: Ungdomsarbeider

Vil gi det videre

Anine Netland Hulløen hadde en fantastisk oppvekst i Vågsbygd Frikirke. Når hun til høsten avslutter året som ungdomsarbeider i menigheten, håper hun ungdommene fortsetter å ta med seg Jesus i hverdagen.

- *Hva gleder du deg mest over i arbeidet?*
- Det må være å få lov til å «gi tilbake» til den kirken - og det ungdomsarbeidet - som jeg har vokst opp i. Ungdomsarbeidet i Vågsbygd Frikirke hadde enrom betydning for mitt liv med Jesus. Det var utrolig godt å være i et kristent miljø helt fra begynnelsen av ungdomsskolen, noe som ga meg mange kristne venner og gjorde at jeg fortsatte å gå på møter og lærte mer om Jesus. Det tror jeg en av de viktigste grunnene til at jeg har det personlige forholdet med Jesus i dag, og dette ønsker jeg å gi videre til ungdommene i Vågsbygd!

- *Har du et favorittbibelord? Hva betyr det for deg?*

- Matteus 6:33 er et av mine favorittvers: «Søk først Guds rike og hans rettferdighet, så skal dere få alt det andre i tillegg».

- *Hva tenker du om Frikirkens motto «Sammen om oppdraget»?*

- Det synes jeg er utrolig bra! Gud har skapt oss forskjellig, og vi har forskjellige talenter, hobbyer og områder hvor Gud ønsker å bruke oss. Vi er én kropp, men med forskjellige kroppsdelar med ulike funksjoner, og vi trenger alle kroppsdelene! Og vi står ikke alene, men sammen med alle våre brødre og søstre i Kristus om oppdraget, det er godt å vite!

- *Er det noe spesielt som opptar deg for tiden?*

- Gud sa til meg at dette året ville han vise meg hvor rikt hverdagslivet kunne være når jeg gir det til Ham og åpner døren for at Han kan være med meg i alt! Og det viser han meg virkelig! Det som opptar meg mest for tiden er en veldig «vanlig» hverdag, med jobb, kirke, ven-

HVERDAGSKRISTEN Anine Netland Hulløen kjenner at det gjør noe med henne, når hun bruker tid med Jesus og tar han med i store og små avgjørelser gjennom dagen.

ner, familie og trening.

- *Har du noen forbilder eller noen som særlig har vært til inspirasjon for deg som kristen?*

Først og fremst Jesus! Jeg har også noen fantastiske venner, foreldre og en skikkelig bra kjæreste som elsker Jesus - og viser det med valgene de tar og hvordan de lever livene sine!

- *Hva liker du å gjøre på fritiden?*

Jeg elsker å være ute i naturen, og beundre Guds skaperverk, for det er helt rått! Jeg er også glad i å bruke tid med bare meg og Jesus, for å «lade opp batteriene». Men å bruke tid med familie, venner og kjæreste er virkelig også en gave som gir meg masse glede og påfyll!